

Un Petit Comentari

Fa un cert temps, quan vaig llegir que aquest any és l'Any de la Dona, la notícia va lliscar per la meua ment i em desinteressà per complert.

De tant en tant, la premsa s'ha fet ressò d'algunes conferències i intervius; àdhuc s'ha celebrat un Congrés Internacional, amb assistència de comissions de diversos països. En realitat no veia motiu d'interès, ja que la dona la tenim al davant a totes hores, però no obstant, un petit comentari escau, ja que s'ho mereix i no l'oblidem en cap moment.

Si preguntem als organitzadors d'aquest «slogan» publicitari la finalitat d'aquesta mobilització, ens deixaran aclaparats per una peroració tant brillant com ineficax.

Deia el filòsof Plató que, abans de parlar, hem de sapiguer el què discutim, i hom es troba, en parlar de la dona, que no sap de què es tracta, si de la dona en sí o d'una especial, ja que la dona posseeix, per la importància que té en aquest món, una diversitat de plantejaments que no es poden englobar quan la dona és muller, mare, company de treball o, simplement, objecte.

Per descomptat els moviments femenistes es mouen reclamant els seus drets, drets que desconeixen, que confonen equiparant-se amb els homes, sense pensar que els homes posseeixen els drets que saben guanyar-se, i no els drets escrits sobre ampuloses declaracions. Com s'ha escrit i dit, la dona abusa de la seva aparent feblesa davant l'home, que invariablement entra en el joc. La dona no es inferior a l'home i la prova la veureu en el regne animal. El que succeeix és que la naturalesa ha delimitat unes funcions per cada sexe i, enredar las coses, es normal entre les persones.

En ésser l'home superior en força física, la naturalesa li ha encarregat la lluita per la família i li ha donat una agresivitat permanent, un atavisme que subsisteix, ja que, vulgui o no vulgui, es veu obligat a lluitar.

L'home ha creat una civilització, regulant per medi de lleis aquesta lluita, i ha exclòs d'aquesta llei a la dona, sentant el principi de la separació de funcions. Imaginem-nos per uns moments, una dona agressiva a l'escala de l'home. S'acceptaria? No, seria la desaparició de l'amor, la bondat, la dedicació als fills..., l'enfonsament de la família! L'home quedaria desfet després d'una lluita interminable i cercaria un refugi on fos, on trobés delicadesa, comprensió, amor, on pogués descansar de la fadigosa lluita per als seus. Aquesta forma de societat, és al que ha permès la seva continuació, però em de témer que estem arribant a una època que, per la força del destí, la lluita arribarà a disoldre aquesta Societat.

Diuem que la dona és més astuta, que té més picardia que l'home. Potser és així en moltes d'elles, però no en la majoria. Ella pot recórrer a aquestes armes i moltes més d'altres, perquè és superior a l'home en sexe i, si s'obliga a aparentar feblesa, ho fa colocalant la trampa per donar a l'home aires de superioritat.

Quan, anys enrera, la dona estava reclosa a la llar, el problema dels drets era problema d'homes, però la vida s'ha anat complicant i la dona s'ha posat a treballar. En principi, per ajudar a la família, i després perquè manca a una Societat industrialitzada, i ella protesta per creure que se la discrimina.

Es consideració humana explotar, però igual s'explota a la dona que a l'home i creure que és un abús de sexe és errònia interpretació. Si un home lluita per ocupar un càrrec prominent, no tindrà mai la delicadesa de deixar-

lo per la dona, ja que això fora passar de dominador a subordinat i la dona relegaria a segon terme la família, absorbida per la lluita diària, i veuríem una Societat impossible de subsistir. Si la dona treballa formant equip, és una avantatge per ella, és un reconeixement a la seva capacitat, i és equivocat cercar quelcom que és potestat de privilegiades. La dona fuma, surt de nit i no admet cap control purità. Actua amb majoria d'edat i no necessita protecció per part de l'home. Té els mateixos pensaments que l'home, però sap dissimular-los.

Jo, d'adolescent, influenciat per la novella i l'esport, somniava en ésser famós, i tothom ha tingut aquest somni en diferent caire. Preguntem a un devorador de periòdics esportius, què cerca, què hi troba en ells. Res més que curiositat? No! Cerca l'emulació, sentir-se interpretat amb l'il·lusió del que ell realitzaria. Quantes publicacions femenines es publiquen? No ho sé, però hi ha un immens nombre de lectors i, ¿per què, aquesta delectança, aquest fruit de notícies mundanes? Doncs perquè a elles també els atrau la fama, sigui veritable sigui sofisticada, tenen més capacitat que l'home per viure un món irreal, lluitant entre la il·lusió i la realitat i, en no tenir un marit famós, comparteixen a la seva manera la fama d'altres. Bon profit en treuen els despersonalitzats comerciants presentant-la com un ésser eteri, despersonalitzat, convertida en una apetència, i ella ho accepta, cercant l'adoració dels homes i renunciant, a la vegada, al dret demanat per una minoria de dones frustrades, un dret que les deixaria soles, ja que cap home voldria a la llar un rival femení, lluitant tot el dia per quí mana, quan una delimitació de funcions és harmonia i no cal barrejar-les creant un estat conflictiu.

No deixa d'alliçonar, comparar la situació de la dona dins cada Societat política. A la U.R.S.S., en no existir la propietat, no existeix el medi de comprar a la dona, que gaudeix dels mateixos drets de l'home, i a l'ensems obligacions. Als països nòrdics, degut a existir un accentuat equilibri econòmic, la dona conserva la independència i el respecte per decidir per si sola. Als africans, el mahometisme, amb moralitat convinguda, la religió, li permet posseir tantes dones com diners per mantenir-les, essent propietat del qui les compra però en els països englobats en l'àmbit dit occidental, on es presum de democràcia quan en realitat tothom va campí qui pugui darrer del diner, d'origen brut, que taca al seu contagi, la dona és l'objectiu més codiciat i, com a paradoxa, es converteix la prostitució en un dret, per la dona que s'hi dedica.

Seguint la devallada, i en nom de la llibertat, no es d'estranyar que s'arribi a socialitzar la prostitució per amparar a la prostituta amb una pensió quan sigui abandonada. No fora cap sorpresa, quan ja a França les prostitutes es varen recloure a les esglésies demanant el seu reconeixement civil.

Es difícil canviar la mentalitat sense canviar l'ambient. I això és el que els hi cal fer a aquestes respectables senyores i senyoretetes que s'abroguen una representació de liderat, que la immensa majoria de dones no necessiten, com no necessiten la llibertat escrita per decidir la pròpia vida que avui no impedeix ningú. S'han simplificat tant les relacions entre ambdós sexes, que posar-s'hi esgrimint llances, és investir molins.

E. Condis

PANADERIA

BOLLERIA

San Antonio

El Rieral

Teléfono 55

SANTA EULALIA DE RONSANA